

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1110/2021
03.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Владе Барања, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Старој Пазови Кв бр.520/21 од 26.05.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж2 бр.348/21 од 30.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 03. новембра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владе Барања, поднет против правноснажних решења Основног суда у Старој Пазови Кв бр.520/21 од 26.05.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж2 бр.348/21 од 30.08.2021. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Старој Пазови Кв бр.520/21 од 26.05.2021. године, одређено је да ће се мера безбедности обавезног лечења алкохоличара на слободи, која је окривљеном АА изречена пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр.574/18 од 03.09.2018. године извршити принудно у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи.

Решењем Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж2 бр.348/21 од 30.08.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Владе Барања, изјављена против решења Основног суда у Старој Пазови Кв бр.520/21 од 26.05.2021. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Влада Барањ, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи другостепено решење тако што ће усвојити жалбу браниоца

окривљеног и укинути првостепено решење, те да истовремено одложи извршење побијаног решења до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, (сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, која је општег карактера, не опредељујући конкретно повреду закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП. У образложењу захтева, бранилац истиче да је нижестепеним решењима учињена повреда кривичног закона, јер је замена мере безбедности обавезаног лечења алкохоличара на слободи тежом мером (мером безбедности обавезног лечења алкохоличара у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи) дозвољена само у оквиру законског рока од две године од дана правноснажности пресуде, сходно одредби члана 84. став 4. КЗ, па како је од момента правноснажности пресуде којом је окривљеном АА изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара на слободи, односно од 03.09.2018. године, до дана доношења побијаног решења, односно до 26.05.2021. године, прошло више од две године, то је максимални законски рок трајања наведене мере већ истекао пре доношења првостепеног решења, па за замену ове мере није било законских услова, те је побијаним решењима учињена повреда кривичног закона.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по оцени овога суда, нису основани.

Наиме, одредбама члана 84. став 1. КЗ прописано је да учиниоцу који је учинио кривично дело услед зависности од употребе алкохола и код којег постоји озбиљна опасност да ће услед ове зависности и даље да врши кривична дела, суд ће изрећи обавезно лечење. Ставом 4. истог члана прописано је да када је мера из става 1. изречена уз новчану казну, условну осуду, судску опомену или ослобођење од казне, извршава се на слободи и не може трајати дужи од две године, а ставом 5. је прописано да, уколико се учинилац без оправданих разлога не подвргне лечењу на слободи или лечење самовољно напусти - суд ће одредити да се мера принудно изврши у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи.

Одредбама члана 106. став 2. КЗ, поред осталог, прописано је да застарелост извршења мере безбедности обавезног лечења алкохоличара, настаје када протекне пет година од дана правноснажности одлуке којом је та мера изречена.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је окривљеном АА пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр.574/18 од 03.09.2018. године, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ изречена условна осуда уз меру безбедности обавезног лечења алкохоличара на слободи, која је постала правноснажна даном доношења, дакле 03.09.2018. године, то је сагласно одредби члана 106. став 2. КЗ ова мера могла бити замењена строжом мером, односно мером обавезног лечења алкохоличара у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи у року од 5 година, односно до 03.09.2023. године. Стога, супротно наводима захтева за заштиту законитости, побијаним нижестепеним решењима није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, обзиром да су донета у оквиру законом прописаног рока од пет година. Врховни касациони суд је имао у виду стање у списима према коме, окривљени није окончао лечење на слободи у складу са прописима у за то прописаном законском року.

Из наведених разлога, захтев браниоца окривљеног је у овом делу одбијен као неоснован.

Поред тога, истим захтевом указује се на повреду одредаба члана 534. став 3. у вези става 1. ЗКП и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, па како наведене повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то се у разматрање ових навода Врховни касациони суд није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић